NN 27/2019 (20.3.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-394/18-7 od 20. prosinca 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovački, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Garešnice, Garešnica, Vladimira Nazora 20a, koju zastupa Dejan Španović, odvjetnik iz Zagreba, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. prosinca 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/57, urbroj: 376-10-18-16 od 21. kolovoza 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560 da zainteresiranoj osobi Gradu Garešnica, Garešnica, Vladimira Nazora 20a naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je utvrđeno da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) tužitelj u ovom sporu infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama pobliže označenim u izreci osporenog rješenja. Utvrđuje se da Grad Garešnica ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta i obvezuje se HT da u roku od 10 dana od primitka rješenja plati Gradu Garešnici naknadu za pravo puta iz navedenog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo i to članka 28. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama kada je zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine koje u zemljišnim knjigama nisu upisane kao vlasništvo zainteresirane osobe već su potvrdama zainteresirane osobe potvrđene kao nerazvrstane ceste i javne površine. U bitnome osporava dokaznu snagu potvrda, te navodi da se naknada za pravo puta ne može uopće utvrditi za nekretnine koje su nerazvrstane ceste jer da se na nerazvrstanoj cesti ne mogu stjecati stvarna prava osim prava služnosti i prava građenja, te da je obveza općina i gradova nerazvrstane ceste upisati u zemljišne knjige kao i da su javne površine, javna dobra u općoj uporabi sposobna biti objektom prava vlasništva, a u postupku nije dokazano da je zainteresirana osoba njihov vlasnik već da njima upravlja, a da samo vlasnik javnog dobra ima pravo na naknadu za pravo puta. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je neosnovan prigovor tužitelja da se na nerazvrstanim cestama ne može zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, budući da iz presude Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-166/18 proizlazi suprotno. Navodi da se, sukladno stavu Suda, odredba članka 101. Zakona o cestama na koju se poziva tužitelj odnosi se na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu koja je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Ističe da dodatno prema stavu suda iz navedene presude odredbom članka 6. stavka 2. točke e) Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine« 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik) je propisano da se naknada za pravo puta obračunava i za ceste iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na cestu u vlasništvu zainteresirane osobe na kojima se nalazi elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema – dalje: EKI tužitelja. Ističe da je Sud u svojoj presudi UsII-8/17